

[Anders Andersen.]

vil blive fastholdt, ellers må vi jo også have dem ind i billedet — vil der være mellem 700 og 800 mill. kr. til finansiering af vort kapitalforbrug. Vi vil foreslå en afvikling af de faste skatter til staten. Vi har jo — det er det høje ting bekendt med — den opfattelse, at den faste beskatning både til stat og til kommuner er en ensidig og uheldig beskatningsform, og vi vil fortsat arbejde på at vinde flertal for en ændring heraf. Vi vil også foreslå en reduktion af personskatterne med op til 35 pct., og vi vil foreslå en begyndende afvikling af tøjskatten og reduktioner i formueskatten.

Der har været fremført mange betragtninger, ja, man kan vel sige mange fordommende ord, også af den højtærede finansminister, om den skattepolitik, som oppositionen her foreslår, men det er, som om tanken er begyndt at smitte af; der er adskillige, der har taget problemet op på en anden måde end i starten, eller også har den højtærede minister været ude for påvirkning af en eller anden art. Den tale, den højtærede finansminister holdt forleden i Holte, og hvori han gav udtryk for, at der kunne blive tale om skattelettelse på fra 200 til 500 mill. kr., må vel tages som et udtryk for, at det, der for skal vi sige bare nogle uger siden var letsindig og urealistisk tale af oppositionen, nu synes at blive sagligt og forsvarligt, også vurderet af den højtærede finansminister. Det skal for en ordens skyld tilføjes, at der ikke i samme forbindelse af den højtærede finansminister blev stillet forslag om besparelser — tværtimod kan man vist sige; det var slet ikke den tankegang, den højtærede minister var inde på. Dertil kommer, at den kreds af skatteydere, for hvem ministeren og hans parti — jeg går ud fra, at det også gælder de andre regeringspartier — vil gennemføre skattelettelse, jo særlig er de grupper af befolkningen, som man kan forvente vil anvende en væsentlig part til øget forbrug. Konsekvensen af denne tale og af den indstilling, som er ved at brede sig inden for regeringspartierne, må vel være, at der fra den side nu ligesom gives grønt lys også for de finansielle virkninger. Disse har jo indtaget en meget central plads i den offentlige debat.

Det samme har været tilfældet med spørgsmålet om borgernes ret og evne til at forvalte så stor en del af deres fortjeneste som muligt. Der findes jo kredse — regeringspartierne bl. a. — der har den opfattelse, at skridt i den retning vil være farlige for den økonomiske udvikling. Jeg tror tværtimod, at det er rigtigt, som det blev sagt af mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, under åbningsdebatten, at det er et spørgsmål om tillid eller mistillid til den enkelte borger. Forholdet er jo det ganske enkle, at under den progressive skatteform, vi har, og med skatterne i pristallet kunne enhver finansminister roligt sætte sig hen og vente på, at tiden og udviklingen år for år ville bringe en stadig større part af nationalindkomsten i statskassen. Det er det, der er sket, uden at man har ændret skatte-skalaen. Staten har forøget sin andel af nationalindkomsten, og her er vi jo ved noget centralt. Efter vor opfattelse har denne form for skattepolitik haft en inflationsmæssig tendens og været medvirkende til det stigende omkostningsniveau til skade for erhvervslivets konkurrenceevne på de udenlandske markeder. Det viser sig jo, at stigende indkomst har betydet stigende skat på grund af progressionen, den stigende skat har igen gennem pristalsreguleringen haft lønforhøjelse til følge, dermed ny stigende indkomst og ny stigende skatter, og derved er cirkulationen sat i gang — en bekvem stilling for en socialdemokratisk finansminister, der ønsker statens indflydelse forøget.

Tiden har vist, at hvis staten indkasserer pengene, bliver de jo heller ikke liggende ubrugte; der er altid fundet anvendelse for dem til statsinvestering eller på anden måde. Med andre ord, pengene er igen gået ud i befolkningen og vil før eller siden havne som købekraft hos den enkelte borger; men det vil vel i de fleste tilfælde være til ugunst for produktive investeringer, når pengene først skal gå vejen over staten.

Som nævnt står erhvervslivet over for en omstilling til de nye markedsforskel. Det kræver kapital, og der må derfor føres en skattepolitik, der forøger likviditeten, og som imødekommer den forøgede efterspørgsel efter likvid kapital på den mest hensigtsmæssige måde. Det er vigtigt for